

Niets is wat het lijkt

Van Mart Smeets zijn eerder verschenen:

<i>Rugnummers en ingevette benen</i>	<i>De Tour van '80</i>
<i>Stoempen, snot en sterven</i>	<i>Retro</i>
<i>Net echte mensen</i>	<i>Geel</i>
<i>Kopmannen en waterdragers</i>	<i>Wereldtour</i>
<i>Het Dream Team</i>	<i>Helder</i>
<i>Behoorlijk getikt</i>	<i>Vuur</i>
<i>Door naar de volgende ronde</i>	<i>Sportzomerdagboek</i>
<i>Stukken beter</i>	<i>Het laatste geel</i>
<i>Overleven</i>	<i>Passie</i>
<i>Hoezo bezeten?</i>	<i>De afrekening</i>
<i>Opgeruimd</i>	<i>Top</i>
<i>De kopgroep</i>	<i>De Lance-factor</i>
<i>Veelbesproken</i>	<i>Prettig verslaafd</i>
<i>Een lange ontsnapping</i>	<i>Rond de 40</i>
<i>Een brok in de keel</i>	<i>Dagboek van een sportgek</i>
<i>Ik was nooit in Nagano</i>	<i>Gepakt</i>
<i>Murfreesboro Blues</i>	
<i>Prikkels</i>	
<i>Oranje boven!</i>	
<i>Netwerk</i>	
<i>Kriebels</i>	
<i>Dertig</i>	
<i>Bruisend</i>	
<i>100 mannen</i>	
<i>Sterren</i>	
<i>Spelen</i>	
<i>Zomeravondvertellingen</i>	
<i>Op koers</i>	
<i>In Amerika</i>	

Mart Smeets

**Niets is
wat het lijkt**

Sommige delen van verhalen in dit boek zijn in
andere vorm eerder gepubliceerd in *Trouw*,
Haarlems Dagblad, *VARAgids* en *NUsport.nl*

© Mart Smeets 2013

Alle rechten voorbehouden

Omslagfoto C. Barton van Flymen

Omslag en binnenwerk Mulder van Meurs

NUR 489 sportverhalen; 303 verhalenbundels

ISBN 978-94-91567-56-8

www.uitgeverijdekring.nl/auteur/mart-smeets

Dit boek is ook verkrijgbaar als eBook

Inhoud

Mensch durf te leven...	7
David Beckham buigt...	11
De billen van de rondemiss	15
De Brooklyn Nets	18
De Farce	30
De koning en de prins	41
Denis Mentsjov	47
Di Luca	53
Doekle zegt gedag...	57
Gijp	61
Het homo-verhaal van een center	66
His name is Lin... Jeremy Shu-How Lin	71
Hogere macht(en)	87
Kunt u mij zeggen hoe laat het is?	91
Leif Hoste	93
Marion Bartoli	96
Middle	99
Mijn opa, mijn opa, mijn opa...	102
Mike Piazza	107
Mooie Mario	110
Mourinho	118
Neil Young forever	121
Ook in Frankrijk	126
Riding in the rain...	129
Ronald	132
Snuifje hier, snuifje daar...	135
Sven the Man	138
<i>Sweet Caroline</i>	143
Hufterig tennispubliek	155
Thomas Voeckler	157
Veelwijverij of zoiets...	164

Vier mogelijkheden	169
Waar is Marcella?	176
Weer een BVO weg	182
Winnaar bekend	185
Chris Horner	189
Camielleke is de elfde...	197
Chris Froome snapt het wel, maar begrijpt het niet	201
Hardlopers pakken niet	212
Adieu Rik, hallo Michael...	217
Old ideas world tour	221
Bericht uit Austin	227
Teun de Nooijer	231
Federer en de toekomst	236
Tim McCarver, de beste analist	240
World Series, licht oranje	246

Mensch durf te leven...

Drie vrouwen van midden vijftig zitten in een theekransgesprek. Onderwerp: de fysiek van de blonde Poolse schilder die bij de burens het balkon opknapt. Zucht. Driewerf zucht.

Vier mannen van dezelfde leeftijd spelen kaart: bridge. Het hoofdthema van de gesprekken die middag: de wankele prostaat en heel even die beroemde jurk van Maxima, maar vooral de prostaat.

Ik las een mooi stuk, ik meen in de *NRC*, waarin iemand die momenten een naam gaf: PHPD. Volgens kunsthistoricus Henk van Os stond die afkorting voor Pijntje Hier Pijntje Daar. In zijn sociale kring, met zijn vrienden, mocht er maar een paar minuten per bijeenkomst over PHPD gesproken worden. Heel geestig.

Ik blik in mijn achteruitkijkspiegel. Heb ik mezelf (en mijn omgeving) een jaar of tien geleden de gelegenheid gegeven uit te zakken in het ondiepe moeras van lethargie? Nee. Ben ik door blijven werken? Ja, harder dan ooit eigenlijk. Werken als dukdalf tegen verveling en Alzheimer.

Hebben we gereisd? Ja, lekkerder en leuker dan ooit. Evennietsdoen-vakanties met veel boeken en dagelijks een uurtje in de sportschool.

Is de wijnconsumptie toegenomen?

Pardon? Ja, natuurlijk. Dat flesje Shiraz is de bekroning van 'er nog te zijn', van smaak, van kraak en van de goede zaak. Als je meer dan twee glazen per dag tot je neemt, dan ben je alcoholist, zegt men. So what?

Het lijf? Welnu, daar is een lange verhandeling over te houden. We spelen soms nog tennis (en de bal mag niet tweemaal stuiteren), in de garage staan een loopband, een crosstrainer, een roeiapparaat en een stationaire fiets en soms pak ik de gewichten nog eens op. Daar is weinig van te zien als we het lichaam 's ochtends in de spiegel in ogenschouw nemen. God zal mij bewaren, waar en hoe... Ach, laat maar.

Ho, ho, ho, zelfbeheersing is toch een vak. Dat gebeurt heus wel, maar dat heb ik mijn hele leven al: als ik in een straal van zeven meter langs een banketbakkerszaak loop, kom ik al drie kilo aan, dat hebben toch wel meer mensen? Bij mij is het genetisch bepaald.

En het sociale gedrag? Tevreden? We eten regelmatig met vrienden, we zorgen nog voor de ene ouder die we samen hebben, de kinderen komen in onregelmatige regelmaat langs en ja, ik kruip dan met de kleinkinderen over de vloer.

Mijn vrouw tennist, doet aan high tea en high wine, heeft bijeenkomsten met de meiden, ze gymt voortdurend en heeft een echt goede conditie.

Museum- en theaterbezoek, dat zou wat beter kunnen, alhoewel ik binnen twee weken in het Amsterdamse Rijksmuseum en in Bilbao in de befaamde Guggenheim stond.

Ik fiets naar het station en als het behoorlijk weer is doen we een rondje door de polder: uitwaaien zonder epo, noemen we dat. En dan wil ik gemiddeld boven de 25 kilometer gehaald hebben, wat niet altijd lukt.

Anders nog? Ja, we nemen ons steeds voor stedenbezoek te intensiveren. Stockholm staat nu boven aan de lijst. Maar ook Sint-Petersburg en Rome. Laatst waren we nog in Milaan, daarvoor in Madrid. Lekker gegeten ook. En flink wat cd's gekocht.

Klachten? Die voel je niet en als het wel zo is, mag je heel even piepen. Of klagen. Vooral over stijve en harde beenspieren en vooral krampaanvallen in de nacht. En ja, natuurlijk, die onvoorspelbare prostaat. Sorry, daar valt het woord weer.

Ik was al zo goed opgevoed dat ik gebogen ging staan voordat de uroloog het vroeg en zijn gehandschoende hand in de richting van mijn derrière bracht. Kan je nagaan.

Verder nog wat? Nee, het leven is eigenlijk verrukkelijk. Als je maar niet gaat stilzitten of naar die bagger op de Nederlandse televisie gaat zitten kijken, dan is er nog van alles van te maken.

Pensionado? Ja, so what? Al bijna twee jaar, en ik heb het

drukker dan ooit. Ik houd keurige, lang geleden aangeleerde waarden aan. Ik leef normaal, durf ik ook te zeggen.

Wat zeg je? Of het einde eraan komt? Ja, statistisch gezien wel, maar dat idee moet je dan maar even wegzetten.

Realist? Ja, welzeker.

Bang voor de dood? Bang is niet het goede woord. Als het tijd is... dat is toch een bekend gezegde. Leuk is anders, maar ik heb er al weleens aan gedacht. Ik heb zelfs een keer mijn eigen begrafenis heel goed kunnen bekijken in een droom om zes uur 's ochtends. Heerlijk was dat. Al die mensen die op hun eigen manier invulling gaven aan dat idiote begrip 'rouwen'. Ik zag ze lopen en zwijgen of zacht praten en later netwerken, lachen en mijn familie condoleren en snel drie glazen toch behoorlijke wijn achteroverslaan.

Leuk hoor. Maar ik bleef nog wel met wat vragen zitten. Wie ging al die cd's, boeken, tijdschriften, naslagwerken, lp's, sportspullen, kleren en schoenen van me opruimen? Dat geeft me bij tijden een bijna duivels plezier, dat de gedachte van de dood verre overstijgt.

Waarom weet ik niet, maar op een of andere manier ben ik veel bewuster en rustiger gaan leven. Ik heb, denk ik, de menselijke maat gevonden. Mooi begrip. Ik meen dat Maarten Ducrot het ergens in een Tourreportage zo noemde. Het klonk meteen goed: de menselijke maat.

En toch gebeurt er nog van alles om me heen. Er is vaak en veel reuring om niets. We leven van aanname naar aanname, sensatiezucht wordt overal strak ingeademd, niemand vertrouwt onze regeringsleiders, die werkelijk overal een zootje van maken, onze bankdirecteuren schrijven bonus na bonus bij, onze voetbalploegen verliezen van teams uit Bulgarije en Oekraïne en het Songfestival is er alleen nog maar voor Cornald Maas zelf. Goede restaurants worden gesloten, de SP wil geen eerste klasse meer in de trein en denkt dat zoiets helpt op weg naar een betere maat-

schappij. We geven minder aan goede doelen, we sparen nog wel, maar zelfs de dameshockeyploeg wordt geen Europees kampioen meer. En o ja, mijn pensioen is ook flink afgeroomd en ik weet niet eens met hoeveel. Dat is ook veelzeggend. Maar boeven zijn het allemaal. Wat te zeggen van de Rabobank? De directie wist niets van epo en niets van Libor. Keurige bank toch. Dat namen we maar aan. En ja, ik schrijf of schreef voor bladen van Sanoma. Jammer. Verleden tijd. Het gaat als bij *For the Record*: het ver-
liegt. Het wordt herinnering.

Gelukkig hebben we Epke nog. En een opgewonden televisieverslaggever die een ingestudeerde zin uitspreekt waarin we ons allen kunnen vinden: 'Hij staat, hij staat weer.' Het is zo'n beetje ons aller Leitmotiv.

Maar bedenk: niets is wat het lijkt.

De wereld om ons heen is opgebouwd uit show, schraal bier, valse hoop, een hoop gelieg en zelfverrijking. Gaan we volgend jaar weer lekker tegen Alpe d'Huez op rijden voor het goede doel? Waar is Jolande Sap nu we haar nodig hebben. Badr Hari loopt door de PC Hoofdstraat en komt Ruud Gullit tegen. 'Had je dat niet kunnen zeggen,' fluistert hij. Marianne Vos wordt weer kampioen. In wat? Geen idee. René van der Gijp komt onverwacht uit de kast. Maxima loopt ergens een halve marathon. Heel het land aan de Balkenende-norm. Of heel het land in de Fyra.

Eigenlijk is alles schijn. Niets is wat het lijkt, daar komt het op neer.